

Հայ ուսանողութեամա բռնաց ըսթաքքը մերկաց հասանածնիներում նոյնպատճ ըսթափառիւն է Արդեօք Բնջ և նշ շնուռու Նարեկներու մարտաքարագներում կրթվու այ ուսանողներ իրենց հայրենիքի և ազգի վերաբերութեամբ, յասնի չէ: Արդեօք Կրտաց պարագան Ե՛՛ սոսարագի լուս գրներու հայուսանանի գառն վիճակին հակառակ ցրեն և ցոյ առ Վերօպանին, որ Փերքանցի խոսքը ըսթաքքը է մեր աղէս Նովելուսամանին ներին, մեր փօսպապաշ կղերներին: Առու ևն արդպիսներն և մյուս կանոններ, քանի որ նորու օրինաւոր ուղղագործներն չեն ստանա, քանի որ Կրտաց նոյնիքան շանէր թուած, ազգ շանէր ցա չեն մտածի և ժողովրդի յառաջն գմոնթեան համար չեն գործի:

ԱՄԱԿ ԲԱԴՈՒԻՑ

376

ին սիրել անուն համար. Մթիւ մեռք դրէտերց
ից էլ պահան ենք, որ իրանց ազգային օրգանա-
ներն ունեն. Սակայն այդ հրաբուրքը արձամանքը
չը գտաւ մայրաքաղաքներուն կրթվող հարիւ-
րաւոր ուսանողների մէջ, գոնվացան, այժ, համա-
կողմներ, բայց անհան թէ ունի. Բայց մի կողմնից
էլ սամանողներուն մեղ չունեն, ասենք, սկսեցին
հրաբուրքների մի օրգան, ով է Նախան Նիւթակա-
նակին օգնող, այս հոգերականին, այս արհես-
տաւորը թէ հայ վաճառականը, Հեռու չը գր-
անանք, Աշակէր Կնչ նըքը յանձն առա. իր ար-
տասարքուն ազգային իրազորեն. Նա այդ մա-
սին փափէց միրային նիւթական միջոցը, —դիմուն
զէափ մեր միթօնասէր հասուուր վաճառական-
ները, բայց գոնվացան մի մարդ, որ իրավու-
մէր, նիւթական օգներ նրա ձեռնարկութեանը.՝
Մեր փողապահ, ասելի լաւ է ասել՝ հրապահու-
թառաստները սիրութ են միայն լաւ ուսել, իւր
մը լ. հասուուր ապրիլ, կրտսերութ ման զալ
և հասարակութեան մէջ մեծ անուն ունենալու-
համար փողեր շրայիլ. Խնչ ուղարք են, թող
մինչ իրանց հետայրները, իրենց ազգայինները
թող մանեն, թող կոստովն հաճախականութ ա-
րքանաբուծութէրից, թող առաջին իւր յանձն
դիւզացուց իր ազգաստի միջոցը, թող
քամէ նրա աշքերից արենս կաթիւներ, —մի խօ-
սք, թող հայ ազգը միանաւանց ոչնչանց
երկարական սրեսից, մեր հասուուր հազ չէ. Մի
կողմ թողնելուն սական քացանութեանները, շատ
քիչ են ազգի համար մասնութ մանասները. Այս
սովոր, անազորոյն սովոր, իր անմիան կոտրածոյ-

սինք էր Հայաստանի զառապիլի և բաղնիքի գոճեր դգիս գերեզման սաներ, երբ Հայուսամի օրսանակն հաւաշն քնները հանունք էին գեպի աշխարհի հետաւոր խորիքը, —այդ միջնորդները ազգի համար մասնակինքի անվատակ յորդորները հայի կարողացան միլժուամատք հայի զրպանից մի քամի հայրա րութիւն քար քամի Արարափի դիքսերում հայ քամաւակներ խօսն խնացու է վնասու, ան մի քամի րուրիւ կը չափառ ուզուած, կամ րուրումն կը մերժէ ասելուի, —ասիսկ, որ մէկի տանք ինչ էր տուել, որ չկը կարուեա առներ, և իւր մի քամի լիցոնին էլ քթի տա- կից կը փափասայ: Փամանակ է փար ինչ մար- դարսիական և եպարքարափառ զգացուած ունե- նալ, պէտք չէ մերժէլ այն ձևերը, որ Հայուս- տանի նուրբական առեղբից պարագած, կարեցու- թիւն են ինքնուրու կարեցութիւնն ինք խնդրում, —աբրամուն են նորանք—որուր իւրաք է մի ունեցնած, ասածիք աշխատաւու է մանանին փր- պոյ մեզ ճնշել, կարուե և ունացնել, —և մա- պաշտպանելու համար այդ արքանուրու գարան- ներից պիթակն միջոց է անքառուք: Քայլու է անունը և աօթի րուրիւ (197 ր.):

Հայկ յաշտիք է 1818 թ. «Ծակ» լրագիրից 2
համարից, որը Ալբարատեան բնիկութեան ս

Պատի վր պար, պարս և մասնացի առաջի առաւել, քանի նա մօտ է ։ Սովոր անապօյուն ժիգաններց խոյս տուած առողութեալ միշտ է և սկզբ ապահուու, նա զեռ չառ հարկաւորութիւններ ունի, և եթէ ապա չափնեալք, յանձնի աւելի չար կը մինք քան առաջնուն Ներկայութ առածիկանալը իր օրհաս- սականի մէջ էն է, կամ նա բորդապին, զո՞ս կը զաման թիւքիքիւն նենակ և խորպաք քաքառա- կանութիւնը, կամ նա կազառի գործուն իրնե- նող բարբարոս ազգի զաման թից և գուցէ կա- րող իր լինի մի ժամանակ իր հայրենների աւե- լու մէջ է ։

բարեկը վրա պատահ չունեց թագիր ժամանակ
է զարգելու ւրք Նախարար համարներու նշակը
քրանում են պետք է ապահովանելիք աշխատե
մարդների լիւու սուպորտներ թող մեր սեազուխ-
ներին լուրիքի մէջ լինա նոր պահանջ գումար
և վաղուց ուղարկած նոր կ Պօլիսը.

ԴՐԻՊՈՐ ԿԱԼՂԱՐԵԱՆՅ
ՆԱՄԱԿ ԱԽԱԼՑԹԱՑՑԻՑ

ԱՄԱԿ ԱԽԱԼՑԽԱՅԻՑ

Առյօնաբերի

իշանամութիւնն ալ ոչ մի կարգապատճենին չըսուց, Այս պատասխաններից եղբակացրի, որ այս ա-
ւանն վրա ոչ մի ռազմաքաղաքին չեն զարձնում
ուժում է Հյուսականին և ներկայացնեն ինքնինքը, Մի և նոյն ահօք առաջնորդեց գլուխ ուսումնաբար, Մի միշտամակ տիրապու վարդապատճենին
կամէք ձեռին ճիպատ բանած և նոր թուզած
մորուսով—Սա է աեր-աերացու պիրագուն, ա-
սաց ինձ ու բերցըցը, իսկ մտացնաւ անզարա-
պարունակ Եթ հասարամներին դադիմ ու ուսումնա-
գիք, ուստի չնոյնը, գեղագր, ուստի... անզարա-
կին համարում կրկնել վերջին բառը, Դասարա-
նում նախած էնք նշով մինչև 13—14 ասերինն
ուղարկ, Վարդապատճեն աշրջարի, թէ քանի՞ սանի է բան ա-
ռան այսուհետ ուսուցութիւն է առանց նա առաջ, թէ
սկսականիրիդ սկսեա նախամակա և Տ.